

‘WE GAAN HET ANDERS DOEN’

Judiths testament voor het leven (1976-2025)

Door: Patricia van Hemert

Beeld Arno: Margo Kolen, beeld Judith: Pauline van der Gulik

Sommige mensen schrijven geen testament op papier, maar leven het voor in hoe ze kiezen. Hoe ze liefhebben. Hoe ze leven. Hoe ze sterven. Judith was zo iemand. Echtgenote van Arno (53). Moeder van Floor (13) en Max (10). Bonusmoeder van Lotte (23) en Vera (21). Vriendin. Dochter. Notaris. Een vrouw met impact. Ik spreek Arno, kort na de eerste vakantie zonder haar. Over Judith. Over wat haar dreef. Wat ze losliet. En wat ze naliet.

Een leven vol vuur en verantwoordelijkheid

Judith was scherpzinnig en ambitieus. Ze dacht snel, voelde diep, gaf zich volledig. Al op haar eenentwintigste werd ze kandidaat-notaris bij een van de grootste kantoren van Nederland. In 2014 begon ze een eigen kantoor en een jaar later werd ze notaris. Judith wilde het anders doen. Op haar manier. Eerlijk, betrokken, menselijk. Het notariaat was voor haar geen koud beroep, maar een manier om bij te dragen. Ze zag altijd de mens achter het dossier.

Onder die kracht lag een diepe drijfveer: het goed willen doen. Voor anderen. Voor het grotere geheel. Lang volgde ze het pad dat van haar verwacht werd. Tot het leven haar wakker schudde.

Twée keer kanker. En alles ertussenin.

In 2012, vlak na de geboorte van Floor, kreeg ze baarmoederhalskanker. Stadium 1. Judith koos vanwege hun kinderwens voor een conisatie. (Hierbij haalt de arts een kegelvormig stukje van de baarmoederhals weg; eindred.) De jaren daarna stonden in het teken van verlies door meerdere vroeggeboortes. In 2013 hun dochter Bo. In 2014 hun zoon Bob. Daarna nog een tweeling. Pas na een cerclage in 2015 kon Max geboren worden. (Bij een cerclage wordt een soort bandje om de baarmoedermond geplaatst, om de kans op een vroeggeboorte te verkleinen; eindred.) Judith hield zich staande. In rouw, hoop en doorgaan. Ook in haar werk.

Tot 2019. Tijdens een vakantie kwam de volgende klap. De kanker was terug. Stadium 4. Ongeneeslijk. Een levensverwachting van veertien maanden.

‘We gaan het anders doen.’

De eerste keer gingen ze snel weer verder, maar nu zeiden Judith en Arno: ‘We gaan het anders doen.’ Meer voelen. Meer praten. Meer genieten.

‘Ik vond het allemaal meer dan waard,’ zegt Arno. ‘De gesprekken, de reizen. De liefde groeide op een andere manier. We konden alles uitspreken. Alles voelen. Het knuffelgehalte werd groter. Onvoorwaardelijke liefde. Het raakte een diepere laag.’ Judith was strijdbaar, maar liet ook haar kwetsbaarheid zien. Ze durfde te zeggen wat

Arno, met een foto van Judith

moeilijk was. Wat niet meer werkte. Ze liet zich zien. In alles. Met moed. Met humor. Met helderheid. Door er te zijn.

Leven in het licht van de dood

Ze kreeg geen standaardbehandeling. Ze wilde zelf beslissen. Las alles. Vroeg alles. Regisseerde alles.

‘Veertien maanden? Dat is voor mij te weinig.’ Judith deed mee aan een wetenschappelijk onderzoek met immunotherapie. Vijftig pagina’s contract las en tekende ze. Keer op keer. Na twee jaar liep het wetenschappelijk onderzoek af. De kanker groeide weer. Judith koos voor maximale lichaamsbestraling. ‘Ik denk dat dat een goede keuze was,’ zegt Arno. ‘Ze kreeg er bijna drie jaar bij. Met ongemakken, maar de wil om betekenisvol te leven was groter.’

‘We hebben meer quality time gekregen, door er gewoon te zijn. Voor de kinderen. Voor elkaar.’

Reizen, liefhebben en paardrijden

Judith wilde voluit leven. Zaadjes planten bij haar geliefden.

Skiën -haar passie- tot het niet meer ging. Pure vrijheid in de natuur. Reizen om herinneringen te maken. Op safari in Tanzania. Snorkelen in Zanzibar. Java en Bali waren een droom die ze ondanks alles waarmaakte. ‘De laatste reis was eigenlijk te veel. Maar ze genoot. Van dolfijnen, snorkelen bij roggén, genieten van de onderwaterwereld, watervallen en vulkanen. We waren terug bij de essentie. Eén met de natuur.’

Ook innerlijk gebeurde er veel. De vrouw van structuur en kennis liet ruimte ontstaan. Voor gevoel, intuïtie en zachtheid. Voor verwondering ook. Ze kwam dicht bij zichzelf. Bij de ‘kleine Judith’. Ze herontdekte de natuur. Judith begon weer met paardrijden. Arno kocht een paard genaamd Fiscalo IV voor haar. ‘Ze kon haar gevoel bij hem kwijt. Hij voelde haar feilloos aan. Als ze bestraald was, wilde hij haar niet bij zich hebben totdat ze was uitgerust. Tot groot verdriet van Judith. De laatste keer dat ze probeerde te rijden, duwde hij haar krukje weg. Tot hij haar nog één keer toeliet. Hij liep daarna rustig een halve ronde met haar. Toen wist ze: het is klaar.’